

## Ni les boges

*No ens dèiem la por que ens feia que t'escarnissin quan sorties sola a vagarejar pels carrers*



*Foto: nelson suarez*

Encara em passa, de tant en tant. Veure't a les fotos i plorar-te. No a les d'abans, quan jugaves amb les criatures i pujaves a la muntanya i et feies passar la calor d'agost remullant-te de dalt a baix amb la manguera del pati. A les altres. Les dels ulls extraviats, la mandíbula inferior caiguda, les bruses tacades d'oli i restes de menjar ressec a les mànigues dels jerséis. Les fotos de la teva ment feta de nusos. Les de la boja. Eres la boja de casa i no ens ho podíem dir ni podíem dir-ho, quin mal endins les paraules que són bufetada. Tampoc no ens dèiem la por que ens feia que t'escarnissin quan sorties sola a vagarejar pels carrers buscant una estació de tren o un port per agafar un vaixell o el funicular de Valpo que duia fins al teu barri. Que si t'escarnien, com escarnien la senyora Maria que sortia de casa amb sabatilles roses i pidolava cigarros amb aquell plany mig de plor mig de lletania, no hauríem sabut com rebentar la ignomínia si no era a còpia de mossegades i insults de tribu, de clan rabiós. Perquè de casa, no es toca ningú -ni els perduts ni les desencaixades ni les boges ni els borratxos.

\*text publicat al blog La vida té vida pròpia (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com>) .